

pornega povelja in ga seve tudi ni mogel podpisati. Takoj je bilo jasno, da so uprizorili celo zadevo prav pretkani lopovi.

Pri aretaciji trgovca so pozdravljali nekateri poklicni stražniki stotnika in spremljevalca in odganjali od njunega avtomobila radovedne se zbirajoče množice. Pokorno so tudi salutirali, ko se je odpeljal avtomobil z jetnikom.

Najbolj čudno ter neverjetno je še to, da je poročalo časopisje v dneh, ko je sedel draguljar v preiskavi, na dolgo in široko o aretaciji enega najbolj uglednih trgovcev in da je državni pravdnik čital vse te objave in se mu ni rodil sum, da gre za lopovsko potegavščino. Draguljarja so izpustili seve takoj. Ker sta pa oba lažipolicista ob priliki aretacije vzela seboj ključke od trgovine, je moral še po ključavničarja. Ko je ta nasilnim potom odprl vrata, je zapazil, da sta mu izpraznila lopova v njegovi odsotnosti do dna trgovino. Ostala sta samo še oprema ter prazna blagajna. Plen vlomilcev znaša 2 milijona lir.

Prava policija je slednjič le izsledila oba prava krivca.

*

PETINDVAJSETLETNICA

KRŠČANSKE PROSVETE NA ZGOR. PONIKVI.

Župnija Zgornja Ponikva leži v hribih nad Spodnjo savinjsko dolino. Tej vzvišeni legi kraja je tudi primerno mišljenje prebivalcev, vznošito mišljenje s kvišku kipečim teženjem in stremljenjem. Iz tega dušnega razpoloženja ljudstva se je pred 25 leti porodilo katoliško izobraževalno društvo »Slomšek«. V nedeljo, 20. septembra, je slovesno praznovalo svoj 25 letni jubilej. Praznovala ga je vsa župnija brez izjeme. Starejši so tekmovali z mladino, da bi slavje bilo čim lepše. Prišli so tudi zastopniki in zastopnice krščanskih organi-

zacij iz sosednih župnij. Odposlanci fantovskega krožka iz Šoštanja so se pripeljali na okrašenem vozu. Predno se je začel vršiti spored proslave, so se opravile molitve pri spominski plošči v svetovni vojni padlih vojakov, po večini članov prosvetnega društva.

Ob 9. uri je stopil na prižnico predsednik Prosvetne zveze dr. Hohnjec, ki je s poljudnimi in vznosenimi besedami orisal Slomškovke ideje o krščanski-narodni prosveti in mladinski vzgoji. Po Slomšekovi ideji je vzniklo, po njegovih načelih je delovalo ves čas svojega obstoja. Zato je bil božji blagoslov z njegovim delom. Po sv. maši, ki jo je daroval domači g. župnik Gorišek, je bilo zborovanje pod predsedstvom vrlega društvenega predsednika Razdevšeka v župnijski uti, kjer so imeli prisrčne pozdravne govore dr. Hohnjec kot predsednik Prosvetne zveze, odposlanci prosvetnega okrožja iz Celja: profesor dr. Ganter, dr. Ogrizec in učiteljica gospodična Jurjevič, kot zastopnik prosvetnega društva in fantovskega krožka iz Šoštanja pa Josip Koren. Popoldne po večernicah se je spored nadaljeval. Pod spretnim vodstvom požrtvovalno delujočega g. šolskega upravitelja Josipa Križmana je dobro izvežbani domači pevski zbor prav lepo zapel nekaj pevskih točk. G. župnik iz Št. Ilja pri Velenju Fr. Schreiner, ki je pred 25 leti govoril kot dobrnski kaplan na ustanovnem shodu društva, je z izrazitimi besedami pokazal na sličnost in razliko prejšnje in sedanje dobe ter ožigosal nekatere nedostatke sedanje človeške družbe. Domači g. župnik Gorišek, ki je vedno bil gonilna sila društva in njegovega delovanja ter mu je tudi dal na razpolago župnijsko uto za njegove prireditve, je nazorno orisal zgodovino društva in načrt, kako je društvo ves čas svojega obstoja skušalo uresničiti svoj plemeniti namen. Koncem je gledališka družina prosvetnega društva iz Celja prav dobro vprizorila burko v enem dejanju »Če sta dva«. Celodnevno proslavo je spremljala s svojimi strokovno popolnimi proizvajalnimi polnoštevilna rudarska godba iz Velenja. Bila je to proslava, ki bo domačinom ostala v prijetnem spominu. Kot njen trajen uspeh naj ostane pobuda, da bo društvo tudi vnaprej delovalo po istih načelih za iste vzvišene cilje.

Črešnjevce pri Slovenski Bistrici. Tukajšnje Prosvetno društvo naznanja, da se žrebanje društvene loterije vrši v nedeljo, dne 27. septembra ob 3. uri

popoldne. Prosimo vse lastnike naših srečk, da nam jih plačajo ali pa vrnejo. Vse sosede pa vabimo za ta dan na naš Črešnjevce. Se priporoča loterijski odbor.

*

Lov največjih opic za živalske vrtove.

V Evropi najbolj znameniti cirkus je Hagenbeckov, ki ima v Berlinu svoj lastni vrt za vzrejo ter vzgojo divjih živali. Hagenbeckovi lovci so razkropljeni po divjinah celega sveta, odkoder pošiljajo domov v Berlin nalovljene zverine in od tukaj romajo izredne in redke živali v živalske vrte drugih držav. V naslednjem hočemo podati opis Hagenbeckovega lovca, v katerem popisuje lov na za gorilo največjo in najbolj nevarno opico, ki se imenuje orang-utan.

Največ orang-utanov se še skriva po džunglah velikega otoka Sumatra v ogromni otočji skupini pod Indijo. Redkost je, da bi se kedo lahko polastil orang-utanove družine žive. Lovci navadno ustrelijo orang-utanovo samico, in mladič ostane pri mrtvi materi, dokler se njeno truplo popolnoma ne ohladi. Mladiča ujamejo z lahkoto v kletko in ga odredijo.

Kako je bila zajeta cela družina?

Hagenbeckov lovec pripoveduje, kako so izsledili domačini slučajno bolj blizu kraja pragozda na Sumatri celo orang-utan družino: orjaškega samca in samico z dojenčkom. Pod vodstvom evropskega lovca je pričel pogon na opice. Domačini so obkolili oni del gozda, kjer je prebivala opičja družina in so jo pričeli plašiti s kričanjem in s strelji v zrak. Samec je pričel z umikom, za njim mati z mladičem na prsih s skoki z enega drevesa na drugega. To preganjanje po drevesih je trpelo cel dan, dokler se niso umaknile opice proti večeru že čisto ob rob pragozda.

je šel domov mimo nje. In ji je grozil s pestmi, jo na glas zasramoval in preklinjal.

A njiva je prezirljivo molčala.

Vendar se ga je še enkrat lotila. Ali ga je morda nebo še enkrat opomnilo?

Zadnje nedeljo v juniju — skoro leto dni je že prešlo od njegovega zločina, od krive prisege — se je vračal pozno ponoči od fare.

Ze ko je gostilno zapustil, se je v daljavi bliskalo, zamolklo grmelo. Ko je šel po dolini, je v gozdovih ob straneh doline strahotno šumelo, kakor bi velikanske zveri po lesovju sem in tja lomastile. V daljavi — a bliže in bliže — je s strahovito naglico po temni, neskončni tabli nebeški pisal prst božji. Kar je pisal, je moralo biti strašno. Zakaj tabla je drhtela, strahotno bobnela pod temi gorečimi, z nebeško naglico pisanimi skrivnostmi.

»Ali piše moje grehe?« je šinilo Matiji skozi glavo, ko je spet zažarelo, da so ga oči zabojele in jih je naglo zaprl, in se je ob strašnem gromu zemlja pod njim stresla.

Hotel je moliti.

»A saj meni tako ne pomaga,« si je dejal obupan.

Tudi ni imel rožnega venca pri sebi. Pač pa je imel v žepu steklenico žganja. Segel je ponjo in pil v dolgih požirkih, da bi se okrepčal in si za nadaljino pot dočuma napil

»Ko bi bil že na hribu, bliže domu!«

A čim više je prihajal na hrib, tem težje je stopal. Zakaj na hribu je divjal vihar s še hujšo močjo. Malo da ga ni prevrgel in ga zakotalil nazaj dol po cesti.

In čim bolj se je bližal njivi, tem težje in tesneje mu je bilo pri srcu. In tem strahotneje. Zakaj tu je grom bobnel, kakor bi se hrib rušil, po srdito švigajočih ognjenih strelah na nešteto koscev in drobcev razklan in zdrobljen.

Preril se je skozi valoveče reke vetra gor do njive. Kar ga je nenadoma zagrabil strašen vrtinec in ga treščil noter na njivo, v zorečo jarico. — Veldin, vinski brat, se ga je bil usmilil in mu je spomladi njivo zoral. Rž je šumela, kakor bi se podila po nji cela vrsta duhov. Klasje, debelo latovje, ker letina je kazala dobro, je udarjalo po njem, po licu mu, po očeh, vratu, rokah. Ob enem se je vsula toča. Padala mu je na golo glavo — klobuk mu je bil veter zbil z glave in mu ga je odnesel kdo ve kam — kakor bi ga nevidne, trde roke z neskončno naglico neusmiljeno teple.

Vmes je od vseh strani srdito kričalo vanj. Od desne: »Hoho, ali je nisi ukral?« Od leve: »Hoho, kako si jo prigoljufal?« Od zgoraj: »Hoho, pa nisi krivo prisegel?« Za njim: »Pa si se še hudoval na patra v mestu, ker ti odveže ni dal! Še z Bogom si

nerodnost in ji je bilo neprijetno. Poskusila je popraviti nerodnost in moža pokarala: »Glej, kakšen si, da kaj takega poveš našemu boterčku v zob! Če bi bil boterček količkaj pošten človek, pa bi ti lahko zameril!«

Cigani jedo kolač.

Otroci ciganki so skakali okoli matere ciganke in vriščali: »Lahčni smo, lahčni, lahčni!« Ciganka jih je tolažila: »Joj, deca, potrpite, tata bo hud! Vsi dobite! Če bi sedajle imela le pol toliko masla, kakor nimamo moke, pa bi si v vasi izposodila posodo in bi vam spekla masten kolač.« — »Kolač, kolač!« so zavriskali otroci. Cigani